

Nosztalgia

A 30-as évek? Az meg hogy lehet? Hisz ebben a teljesen a diszkózene által uralt világban még a 60-as években oly nagy népszerűségnek örvendő táncok sem képesek „visszakönyörögni” magukat. Tényleg, hogy is van ez?

A válaszra a nyíregyházi ÉVISZ-ben akadtam rá, ahol „lyen volt a 30-as évek” néven táncsoport működik.

A csoportot Bárány Dezső irányítja, aki a „rég” táncok terén szerzett ismereteit szívesen osztotta meg a tagokkal.

— *Miért nyúltatok vissza nagyapáink korába?*

— Nem szeretjük az olyan táncokat, amit mindenki csinál, művel, mi valami eredetit, valami mást szeretnénk produkálni. Egyszerűen tetszett nekünk, változatosnak tartjuk annak a kornak a táncait, nem úgy, mint a maiakat.

— *Meg tudjátok esetleg szerettetni ezeket a „divatja múlt” táncokat a közönségetekkel?*

— Szeretnénk, ha több pártfogója akadna ennek a „műfajnak”.

— *És ha annyira megszeretik, hogy mindenki csak ezt fogja járni?*

— Attól nemigen kell tartanunk...

— *A zenét honnan szerzitek ezekhez a táncokhoz, hisz manapság ezekkel szinte senki sem foglalkozik.*

— Szerencsére a Bergendy Szalonzenekar Én táncolnék veled című lemeze megoldotta ezt a gondot.

— *És a „szerelés”?* *Az ilyen táncokhoz, mint például a keringő vagy a charleston, kórhű öltözék szükséges.*

— A ruhákat magunk készítjük, a színek harmóniájára törekedve.

— *Mit vártok Sárospataktól?*

— Több figyelmet az ilyen régi, de mégis remek táncok iránt.

Csizmadia Attila

Lucky Boys' Dixieland Band

Kéthetente pénteken öszszegyűlnek az ózdi dixikedvelők a Liszt Ferenc Művelődési Központban, a Lucky Boys' Dixieland Band klubjában. Itt beszélgettem a zenekar tagjaival a műsor szünetében.

— *Mióta zenéltek együtt?*

— Öt éve. Akkor zenei általánosba jártunk, öten egy osztályba. Majd heten öt iskolában, három városban tanultunk tovább, de a csapat együtt maradt.

— *Miért pont ezt a zenét játszatok?*

— Adottak voltak a hangszerek. Ezekkel és a klasszikus zenei felkészültséggel ez a műfaj volt a legkézenfekvőbb.

— *Nem vesz el sok időt a zene?*

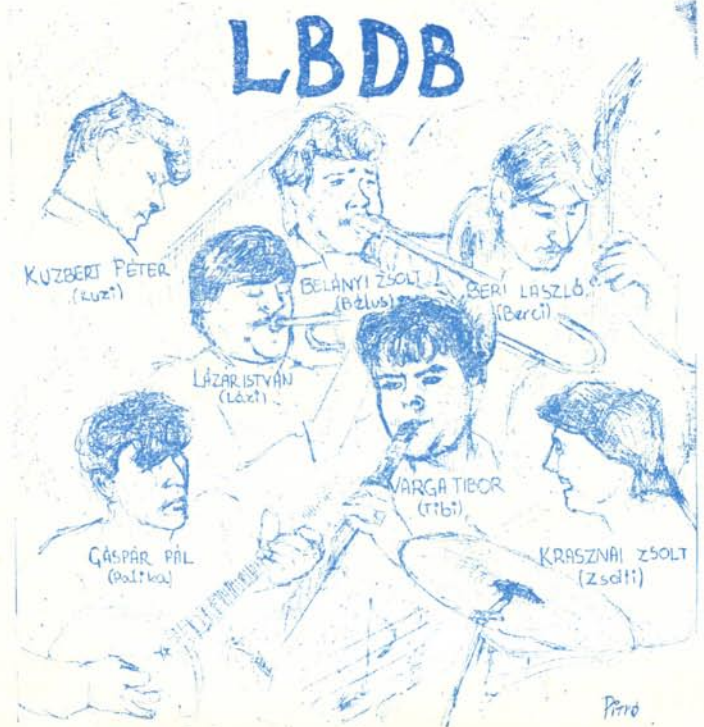
— Sok időt elvesz, sok munkára van szükség. Ezt nem látja, aki élvezzi a zenénket, vagy röhög, ha elbukunk. Hogy csak egy példát mondjak: áprilisban a harminc nap alatt 18 koncertünk volt. De szeretjük csinálni, és ez a lényeg.

— *Benkóékkel is egy koncerten jöttetek össze.*

— Benkóék ózdi koncertjének előzenekaraként léptünk fel. Aztán — ki tudja miért — felkaroltak bennünket. Ma már meleg barátság van köztünk. Sokat tanulunk tőlük.

— *Mire számítottok az Országos Diáknapokon?*

— Kétszer már voltunk Sárospatakon. 1985-ben el-



nyertük a közönségdíjat és arany minősítést szereztünk. Most tiszteletbeli meghívottak vagyunk, hiszen már leérettségiztünk. Számítunk az újabb sikerre.

— *Egyéb tervek?*

— Röviden a következő: egy borsodi turné, több külföldi út (Csehszlovákia,

Svájc) és egy videoclip (immár a második).

— *Leérettségiztetek. Nem féltetek, hogy a honvédség szétszór benneteket?*

— Sok utánajárás után elértük, hogy együtt vonuljunk be, mint önálló alakulat a BM-nél. Tehát még ott is zenélni fogunk.

Pálya István

Pillanatkép

Kellemes, meleg, tavaszi délutón ülök a buszon. Az átjáró lámpája épp pirosra vált, én kilépek az ablakon és látom, hogy egy divatosan öltözött, fekete brokát ruhás lány mint az örült nekiindult rohanni a zöld jelzés láttán.

— Ez bolond — gondoltam felháborodva.

— Képes kitörni a nyakát, hogy elérje a zöld lámpát — szólal meg a mellettem ülő hölgy. Már éppen helyeselni készülök, mikor újra megpillantom a lányt, amint egy törődött idős néni karonfogva vezet át a túloldalra. A busz elindul és én hátrafordulva még látom, hogy mosolyogva kérdez valamit a nénitől.

Kár, hogy nem volt nálam fényképezőgép, mert ilyen ritkán lát az ember. Sajnos...

Diákhumor

A tanító megkérdi:

— Mondjátok meg nekem, mi a gerincoszlop?

Mire Pistike jelentkezik:

— A gerincoszlop a hasüreg mögött elhelyezkedő oszlop, melynek egyik végén ül a fej, a másik végén ülünk mi.

*

A tanító néni a rendszeres fogmosás szükségességére akarja rávezetni az első osztályosokat, ezért megkérdi:

— Ki tudja, mit csinálunk minden este?

— Vacsorázunk — feleli Csabinkó.

— Nagyon helyes. De utána mit csinálunk?

— Utána megnézzük a tévében a mesét és lefekszünk — ad bővebb felvilágosítást a gyerek.

— Jó, de a szüleitek mit csinálnak? — próbál a tanító néni közelebb jutni a témához.

— Hogy a szüleink mit csinálnak esténként, azt mind a ketten nagyon jól tudjuk! — vágja ki Csabinkó. — Csak azt nem, miért kell ilyen kérdést feltenni az embernek az első osztályban?